

Pridna Barbika.

Barbika je bila še majhna deklica, pa je znala že lepo plesti. Ravno je prve nogavice izgotovila in mati so jej obljubili, da kedar to delo izvešči, vzeli jo bodo seboj k teti, da tudi teta vidi, kako zna lepo plesti. Te obljube je bila Barbika zelo vesela, ker so jej teta vselej, kedar jih je Barbika obiskala, kaj lepega podarili. V nedeljo popoldne rečejo mati: „Barbika le čedno se napravi, šle bove k teti; vzemi pa tudi nogavice, da pokažeš teti svoje prvo izgotovljeno delo.“ Kmalu je bila Barbika oblečena in pripravljena na odhod. Mati jo primejo za rokó in šle ste v bližnjo vas, kjer so stanovali teta, poštena in premožna posestnica.

Ko ju teta od daleč vidijo, hité jima naproti, ju peljejo v hišo in jim prav dobro postrežejo.

„Zelo me veseli, da si pipe-ljala tudi Barbiko seboj,“ rečejo teta. „Ali še tako rada hodi v šolo in se pridno uči, kakor mi si pripovedovala zadnjič, ko sem bila pri tebi?“

„Moja Barbika je verla deklica,“ rečejo mati, „le poglej tukaj nogavice, ki si jih je sama splela od tistihmal, kar si bila pri nas.“

Teta pogledajo Barbikino delo, jo pohvalijo in rekó: „Tako je prav, ljuba moja! Le pridna bodi in ubogaj rada, pa te bodo imeli

vsi ljudje radi. Da boš pa vedela, kako rada te ima tudi tvoja teta, dobila boš za svoje prvo delo, ki si ga izgotovila, prav lepo darilo in to na tvojega godú dan, kateri ni več daleč.“

Teško je pričakovala Barbika svojega godú, kajti radovedna je bila, kaj jej bodo teta poslali. Nù, ta veseli dan za Barbiko se približa. Zjutraj na vse zgodaj stopi dekla v hišo ter postavi pred Barbiko lepo belo ovéko, rekoč: „To so ti teta poslali za vezilo in so naročili, da bodi mirna, krotka in poterpežljiva, kakor je živalica, ki ti jo pošljejo v dar.“

Barbika od velikega veselja ne vé, kaj bi naredila. Že večkrat si je

željela imeti lepo belo ovčko, kakoršne je videla pri svojej teti, in mati so jej tudi že večkrat obljubili, da jej bodo eno kupili. Nù ta njena želja se je danes izpolnila.

„Oj kako dobra so vendar moja teta“ rekla je Barbika večkrat, „ker mi so tako lep dar naklonili. Dali mi so lepo živalico, ki mi je čez vse mila in draga.“

Kedar je prišla Barbika iz šole domov, bila je njena prva skerb, da je dala svojej ovčki zelene trave. Ovčka je pa bila tudi zeló krotka, iz rok jej je pobirala živež. In zakaj bi ga tudi ne, ker je bila Barbika ž njo vselej tako ljuba in prijazna.

„O ti nežna moja živalica,“ djala je Barbika večkrat, ko bi ti vedela, kako te imam rada. Dà, dà, imam te rada, kakor imajo radi moja mati svojo Barbiko. Toda lepo pridna moraš biti in me ubogati, kakor ubogam jaz svojo mamó. In kako lepo belo volno imaš! Kaj ne? dala jo bodeš meni, da si naredim nogavice za zimo? Le ne boj se, pri meni boš gotovo dobro imela, ravno tako dobro, kakor pri teti.“ Tako je kramljala Barbika večkrat po cele ure s svojo ljubo ovčko.

Mati so pa kupili še lep zvonček, privezali so ga na rudeč trak in obesili ovčki okoli vratú. To je bilo zopet novo veselje za Barbiko. Po letu je večkrat sedela na vertu za hišo in se igrala s svojo ovčko. Pač bi ne bili mogli teta boljšega in primernejšega darú Barbiki za vezilo dati, nego lepo, snegobelo ovčko, od katere se je Barbika učila najlepše čednosti, kakor so: nedolžnost, krotkost, ponižnost in poterpežljivost.

T.

Angelj in deček.

Svitlo solnce se je skrilo za visoke goré. Večerni mrak pokriva že goro in raván. Tica za tico umolkne, in si išče svoje navadno prenočišče, da si zopet nekoliko odpóčije. Urni zajček stika po germovji, iskaje si varnega zavetja. Veverica skače od drevesa na drevo in si išče prostora, kjer bi bila bolj varna pred svojimi sovražniki. Tudi lastovica že mirno sedi v gnjezdu pod domačo streho in greje svoje nežne mladiče. Pridne bučelice hité s sladko sterdjó bogato obložene v svoje hišice. Sreberna rosa pokriva in kinča že pópke krasnih cvetic, ki si jih je mala in pridna deklica vsadila v vertu na svojo gredico. Vsa narava je že pri počitku in pripravlja se na delo, ki jej ga mládo jutro prinese. Povsod vlada tihi mir in pokoj. — Le nek mali deček, uboga sirota, kateremu je nedavno nemila smert pokosila ljubega očeta in dobro njegovo mamico, še milo zdihuje in hodi po velikem temnem gozdu sím ter tje, iskaje si kraja, kjer bi mirno počivati mogel. Ves truden in vspuhan vleže se pod neko košato drevo in kmalu ga sladko spanje zaziblje v prijetne sanje. — Sanja se mu namreč, da stoji na visokej gori in počiva v materinem naročji. Zdi se mu, kakor da bi čul lahko šepetanje po cveticah in germovji. In glej! na enkrat zarumení na vzhodu prelepa juterna zarija; krasne prikazni in prečudne podobe stopajo mu pred oči. Zdjaj se